

Utószó

Csillának

És meg fogsz halni nemsokára,
 telik az idő, egyre megy,
 nem bírsz föl, halálon túli árva,
 mert az „nemintim”; megremeg
 a kép, ami eltakarta
 a szétmaszatolt eget,
 ha hívlak, nem veszed fel, mert a
 hangod már elveszett,
 fordított Ekhó vagy, Narkisszosz
 a víz arcába fojt bele,
 álmomban láttam, amit ott,
 a hegyesdi tó tükrén egy hete:
 egy fémlapon felbók úsztak,
 elkomorult a messzeség,
 „nem jön már többé új nap”
 szólt egy hang; a meszes ég
 színeit mind visszaszívta,
 tó medre a szavakat,
 egy kráterben üres hinta
 lengett, a szél játszott rajta csak,
 a napfény meg, a Rajna kincse
 a megvakult mélységben pihen.
 Hallgatom, hallgatni bírsz-e,
 míg ellobban a végtelen.

Reflexvers egy Tornai-sorra

Hátba az az igaz, amit a temetőben láttam,
 fuldokló rítusban, nyakig szóbínárban,
 hátba üres a lét, nincs középén semmi,
 vagy tán éppen ez, nem tudom megnevezni,
 nem tudja senki, se költő, se filozófus,

*léprigó figyelt a fáról, elsubant egy mókus,
a sír szélén élők álltak, az üres közepet nézték,
az ereszkedő hiányt, az ég elszürkült végképp,
a villamosmegállóba már alig találtam vissza,
egyetlen korty az út, az élet gyorsan kiüssza,
és már élni akar, de szétárad a mérég,
úrbe omló sejtek: nem félek, nem félek.*

A gyászvirág vérvörös gyökere

Tornai Józsefnek 80. születésnapjára

*Ki szétbomlott, az már bomolthatatlan,
ha megnyugvást akarsz, gondold végig ezt,
ott van mindenhol, aki nincs már sehol,
hársfában illatoz, érint a széllal,
és a megnyugvást is ő akarja benned,
mint ércbánya, nyeljen el a soha,
öleljen pubán a nyers, sötét anyag,
időtárnákba hívjon a folytatás.*

*Ki szétbomlott, az mindennap szétbomlik,
ha nem akarsz megnyugvást, gondold végig ezt,
mindig halottak napja, szívod mélyre a füstöt,
járjon át a kibírhatatlan,
ez a legtöbb, amit tehetsz, mert semmit nem tehetsz,
dudorászhatasz az örület kapujában,
míg kitarja szárnyait és levegőt vesz az alagút,
döglött szentjánosbogarak ropognak talpad alatt,
hunyorogó emlékek közt lépkedsz,
hát ne akard nyugalmat, nincs aki lásson,
nincs az az isten, aki kitalálna
ebből a huzatból, okádj bullócsillagot,
nőj föl a semmibe, ahogy még senki,
nevelj gyászvirágot, az idegekben feslő mérget,
és ha elmenekültek mind a megnyugvás zsoldosai,
a papírlékűek, a kézfogógépek,*

*a Mennyország Intercity ostoba utasai,
a szarból világot építő tudósok,
akkor mi, élőhalottak köréd telepszünk,
borral, kesudióval kínálsz benniünket,
és énekelni kezdesz, mintha fényt kapott volna a tudód,
részvét villámlik át a nemlét terméin,
szívünkben szürke rózsák nyílnak,
és soba többé nem születik senki.*